

legalapvetőbb számaim, ám ha az ötezer, az ezeröttszáz, a gerely, a magas kerül szóba, ugyanúgy lelkesedsz, ugyanúgy fellelkesítesz, ahogy most már tizenkét éve, hogy arra a lengyelországi versenyre kiutaztam, a nevedben is, és három jegyet vettem, háromféleképpen, üzerektől, hivatalosan és barátoktól, az ajándék is egyfajta vétel, nekem a legdrágább ár, itt is különbözünk, én csak a nézőtéren tudtam profiként jelen lenni, szurkoltam a lengyelek világcsúcsának, lengyel lettem, hogy magyar lehessen, valahogy így; de aztán már elsősorban egyedül akartam lenni. Ezt a lélegzetvételt, ahogy a nyaktörő mondatot abbahagyom, egyáltalán, ahogy prózáilag valamit is csinálni próbálok, Tőled tanultam, jól-rosszul téblábolva, ahogy Budapest csaknem valamennyi pályáját végigbókláztuk, és Te annyira otthon voltál, még a nagy amatőrök mindent befogadni tudásával, ami nekem, egy emberöltővel fiatalabb tanítványodnak már nem jön olyan természetesen; én már hivatásosodom, de nem a sportvilág bármifajtaságának kívánalmai szerint. Talán így tudom egyszer visszaadni a szépséges kölcsönök szerény hányadát, töredék részét: kinek is? A versenyzőimmel, velük „történhet” így valami, ha velem bármi is történhet így; őket, az ő „fogalmukat” adhatom, ez van, ezek a súlylökő, távolugró, százas második-harmadik helyek; fölnevelődik néhány egészen nagy egyéniség, már ahogyan nagy egyéniségek, újonnan keletkeztetve, az én számomra létezni bírnak, a Koala Bajnokságokban, és öt-tíz év, s akkor, aki akarja, aki ráér, aki valóban *valamiről* akar kölcsönösen beszélgetni velem, megkérdezheti, mi van Velük, hogyan áll a Kis Koala, vagyis az Old Trafford, sikerült-e a Nagy és a Kis mezőnyt közös versenyen összehozni, még mindig nehezen bírják-e Palmerék (a pingvin-klub tagjai) a nyári idényt, Bagolyka továbbra is elsősorban csak a késő esti órákban játszik eredményesen? Aktív-e Certo, a sportfényképész, kell-e radióznia T. C. Hükümetinek, bedobták-e tényleg a kádba a kaucsuk Kék-Sárgát, amikor a füredi bajnokságot megnyerték, sikerült-e visszaadni Laposnak azt az ajándék pontot, amellyel egy újonc pályáját Jelsán elindította, Athos lovagi cselekedete a párizsi pályaudvaron örökre emlékezetes maradt-e egy sielő medve számára (McMurdórol beszélünk!), van-e remény, hogy valaha is meggyógyul Kaktusz, vagy valóban vesztes hervadás volt az a betegség 1976 tavaszán (1977 telén! javítom, de csak magamban, mert...) ... Mert ennyi is elég, ahogy az *Iskolát* most elég az utolsó rész 18. fejezetének végén kinyitnom, és ott van az az általad, kedves Géza, már-már utolsó mohikánként képviselt szép romantikus világ (ott ez az annyira nélkülözhetetlen, annyira mindnyájunknak kellő világ): „... május utolsó hetében délutánonként gyakoroltunk, versenyeztünk egymással, ültünk a fűben, sőt, engedélyt kaptunk, hogy lemehessünk a park délnyugati részébe...” Ahogy a közös nagy atlétikákra visszagondolok, mintha egyszerűen egy ilyen parkban sétálnék, amelynek... szóval, minden részében, és csak a Te engedélyezésseddel. *Vagyis* szó nélkül, de mindazonáltal.

